

היבטים לשוניים בפרשת ויקרא סט

יש לשים לב, בין היתר להחלפות כבש-כשב:
מילים שו"ו ההיפוך לעתיד הפכה למלרע: **וְאִמְרַתְּ וַיִּצְקֶתָ וְהִבֵּאתָ**

יא **וְאִם-מִן-הַצֹּאֵן**: יש להקפיד על הפרדת התיבות

א טו **וְנִמְצָה**: בה"א ולא באל"ף

ב ב **מִסְלֶתָהּ**: הסמ"ך בקמ"ץ קטן. **עַל כָּל-לְבַנְתָּהּ**: טעם טפחא בתיבת **עַל**, יש להיזהר לא להדביק את הלמ"דים שבין התיבות הבאות אחריה

ב ה **מִצָּה**: דגש חזק בצד"י שלא יישמע מלשון מציאה בלשון עבר.

ב ח **וְהִקְרִיבָהּ וְהִגִּישָׁה**: במלרע ובמפיק בה"א, הקורא במלעיל ללא מפיק משבש משמעות

ב יג **עַל כָּל-קִרְבָּנֶיךָ**: יש להיזהר בהטעמת התיבות שלא לצרף את המילה **כָּל** לתיבה שלפניה

ב יד **גִּרְשׁוֹ**: שו"י שמאלית וכן הוא בהמשך בפס' טז **מִגִּרְשָׁהּ**

ג ג **הַמְכֻסָּה**: געיה בה"א והמ"ם בשווא נע לא בחטף פתח, כן הדבר גם בהמשך

ג יב **וְאִם עֹז**: כך צריכה להיות ההטעמה ולא כקורן ודומיו שם המילים מוקפות

ד ח **עַל-הַקָּרֵב**: היחיד שלא נאמר בו **אֶת-הַקָּרֵב**

ד י **כִּי-בְאִשֶּׁר יוֹרֵם**: הר"ש בפתח לא בקמץ. **עַל מִזְבַּח הָעֹלָה**: טעם טפחא בתיבת **עַל**

ד יג **וְנִעְלָם**: העי"ן בשווא נח וכן הדבר גם בהמשך

ד יז **אֵת פְּנֵי הַפְּרָכֶת**: טעם טפחא בתיבת **אֵת**. בקורן ודומיו מוטעם בטעות מרכא-טפחא במקום טפחא-מרכא

ד כ **וְעִשָּׂה לְפָר**: בזקף קטון ולא רביע כקורן ודומיו. **יַעֲשֶׂה-לָּו**: געיה ביו"ד, יש לקרא בהעמדה קלה שם

ד כד **וְשָׁחַט אֹתוֹ**: ברביע ולא בזקף כקורן ודומיו

ד כו **וְנִסְלַח לָּו**: הטעם לא נסוג אחור. וכן בשאר המקומות.

ד לא **הוֹסֵר חֶלְבֵךְ**: הטעם בסמ"ך, לא נסוג לה"א. **מֵעַל זֹבַח**: שתי התיבות מוטעמות במונח ואינן מוקפות כפי שמופיע בקורן ודומיו

ה ח **עֲרָפוֹ**: העי"ן בקמץ קטן

ה ט **יִמְצָה**: הצד"י בצירי.

ה יח **שָׁגָתוֹ**: הגימ"ל הראשונה בשווא נח על אף הקושי

ה כא **בְּגֹזֶל**: במלרע. **אֹו עֲשֶׂק אֶת-עַמִּיתוֹ**: טעם טפחא בתיבת **אֹו**

ה כב **וְכַחֵשׁ**: טעם נסוג אחור לכ"ף. החי"ת בסגול, לא בצירי. **לְחֶטְאֵךְ**: החי"ת בחטף לא בשווא נח

ה כג **גֹּזֵל**: הזי"ן בקמץ. **עֲשֶׂק**: השי"ן בקמץ. **הַפְּקֹד**: הה"א בקמץ קטן

הפטרות ויקרא, ישעיהו מג-מד:

מג כג **שָׁה** בצירי. **בְּמִנְחָה**: הבי"ת בשווא

מג כז **פָּשְׁעוּ**: טעם נסוג אחור לפ"א

מג כח **וְאֶחָלָל**: הו"ו בפתח לא בקמץ. **שָׁרִי**: טעם נסוג אחור לשי"ן.

מד ב **יַעֲזָרְךָ**: העי"ן בשווא נח, הזי"ן בשווא נע ודגש חזק בכ"ף סופית

מד ג **אֶצֶק-מַיִם**: הצד"י בקמץ קטן

1 אין כאן לשון מציאה אלא כדברי רש"י: לשון: "מיץ אפים" (מש' ל, לג). א"ה: הה"א נחה כך שאין הבדל במבטא. א.ל

מד ה אָנִי: במלעיל. וְזֶה יִקְרָא בְשֵׁם-יְעֻקֵּב: טעם טפחא בתיבת וְזֶה
 מד ז וַיַּעֲרֹכָהּ: העי"ן בשווא נח והרי"ש בשווא נע. וְאֲתִיּוֹת: התי"ו בחירק חסר ודגש חזק ביר"ד, יש לקרא: ואתי-יות
 מד ח וְאֶל-תְּרָהּוֹ: בה"א ולא באלף (אֶל-תִּפְתְּחוּ וְאֶל-תְּרָהּוֹ), הרי"ש בשווא נח.
 מד ט יִצְרִי-פֶסֶל: העמדה קלה ביר"ד
 מד יב מְעַצֵּד: דל"ת בסוף התיבה ולא רי"ש. לֹא-שָׁתָה מַיִם: טעם נסוג אחור לשי"ן
 מד יג נָטָה: טעם נסוג אחור לנו"ן. בְּשָׂרְדָּ: שי"ן שמאלית. תִּתְאַרְהוּ: התי"ו בקמץ גדול והאלף בחטף קמץ²
 מד יד לְכַרְתָּ-לָּוִי: הרי"ש בקמץ קטן
 מד טו וַיִּחָסֶם: החי"ת בקמץ קטן. וְאַפָּה: טעם נסוג אחור לאל"ף. וַיִּסְגְּדוּ-לְמוֹ: הגימ"ל בקמץ קטן
 מד טז וַיִּשְׁבַּע: הוא"ו בשווא
 מד יז וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּתְפַּלְּלוּ וַיֹּאמְרוּ: וא"ו החיבור בשווא
 מד יט וְאֵבֶל: במלרע! פועל א.כ.ל ולא שם העצם
 מד כ רַעָה: בעי"ן ולא באל"ף
 מד כא זָכַר-אֶלֶה: הכ"ף בקמץ קטן. עֲבָד-לִי: העמדה קלה בעי"ן
 מד כב מַחֲיִתִּי כָעֵב - כ' בקמץ לא בשווא. וְכַעֲנֹן: הוי"ו בשוא הכ"ף בסגול המורה על מידע ויש בה געיא להדגשת הסגול
 מד כג רָנֹו: הרי"ש בקמץ קטן, דגש חזק בנו"ן ובמלרע!

ראשון של צו:

- ו ב מוֹקֵדָה: אין מפיק בה"א. תּוֹקֵד בּוֹ: הטעם נסוג לת"ו.
- ו ג וּמְכַנְסֵי-בַד: העמדה קלה במ"ם
- ו ה תּוֹקֵד-בּוֹ: העמדה קלה בת"ו
- ו ח וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ: בשאר מקומות: וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ.
- ו יא וַאֲכַלְנָה: הכ"ף בשווא נע ולא בחטף כפי שמופיע בחלק מהספרים

² יש הסוברים כי התי"ו בקמץ קטן, מאמץ את צליל החטופה שלאחריה א"ה: אולי כך לפי הסברא, אבל העדות שהבחינו בין קמץ חטוף לרחב קראוהו בקמץ רחב